

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 09, 2016

Nummer 9, 2016

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:302](#) 23-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:308](#) 23-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:303](#) 23-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:242](#) 16-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:244](#) 16-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:246](#) 16-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:245](#) 16-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:243](#) 16-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:250](#) 16-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:249](#) 16-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:205](#) 09-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:207](#) 09-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:210](#) 09-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:218](#) 09-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:206](#) 09-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:224](#) 09-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:214](#) 09-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:209](#) 09-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:217](#) 09-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:220](#) 09-02-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:219](#) 09-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:223](#) 09-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:203](#) 09-02-2016

RECHTSPRAAK

Het hof heeft uit de omstandigheden kunnen afleiden dat sprake was van tijdelijke verhindering in de uitoefening van de normale bezigheden als bedoeld in artikel 6 WVV 1994.

Het middel behelst onder meer de klacht dat de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde onvoldoende met redenen is omkleed, nu uit de gebezigde bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat aan [slachtoffer] zodanig letsel is toegebracht dat daaruit tijdelijke ziekte of verhindering in de uitoefening van de normale bezigheden is ontstaan.

Artikel 6 WVV 1994 luidt:

‘Het is een ieder die aan het verkeer deelneemt verboden zich zodanig te gedragen dat een aan zijn schuld te wijten verkeersongeval plaatsvindt waardoor een ander wordt gedood of waardoor een ander zwaar lichamelijk letsel wordt toegebracht of zodanig lichamelijk letsel dat daaruit tijdelijke ziekte of verhindering in de uitoefening van de normale bezigheden ontstaat.’

De tenlastelegging en bewezenverklaring zijn wat betreft feit 1 toegesneden op genoemd artikel 6 WVV 1994. Daarom moeten de in de tenlastelegging en bewezenverklaring gebezigde woorden ‘zodanig lichamelijk letsel dat daaruit tijdelijke ziekte of verhindering in de uitoefening van de normale bezigheden ontstaat’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in deze bepaling.

Onder normale bezigheden als bedoeld in artikel 6 WVV 1994 dienen te worden verstaan bezigheden die kunnen worden aangemerkt als ambts- of beroepsbezigheden of bezigheden die daarmee vergelijkbaar zijn (vgl. HR 9 januari 2001, ECLI:NL:HR:2001:AA9370, NJ 2001/162, r.o. 3.4 en 3.5).

Blijkens de hiervoor gebezigde bewijsvoering heeft het hof vastgesteld dat [slachtoffer] door de aanrijding een scheur in zijn borstbeen heeft opgelopen en dat deze als gevolg daarvan gedurende een aantal weken geen vrijwilligerswerk – bestaande uit het als bestuurslid van twee musea en van de Stichting Studiecentrum bijwonen van vergaderingen en activiteiten –

heeft kunnen verrichten. Daaruit heeft het hof kunnen afleiden dat sprake was van tijdelijke verhindering in de uitoefening van de normale bezigheden als bedoeld in artikel 6 WVV 1994. De bewezenverklaring is in dit opzicht toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:303

Zaaknummer: 14/06301

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: E.A. Blok

Wetsartikelen: 6 WVV

RECHTSPRAAK

De vaststelling dat ‘de verdachte eerder onherroepelijk is veroordeeld voor het plegen van strafbare feiten, zij het andersoortige feiten’ en dat dit de verdachte ‘er kennelijk niet van [heeft] weerhouden de onderhavige feiten te plegen’ is niet zonder meer begrijpelijk aangezien voormeld uittreksel daarvoor geen steun biedt.

Het middel klaagt over de strafmotivering.

De vaststelling dat ‘de verdachte eerder onherroepelijk is veroordeeld voor het plegen van strafbare feiten, zij het andersoortige feiten’ en dat dit de verdachte ‘er kennelijk niet van [heeft] weerhouden de onderhavige feiten te plegen’ is niet zonder meer begrijpelijk aangezien voormeld uittreksel daarvoor geen steun biedt. De strafoplegging is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:308

Zaaknummer: 14/05941

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

De door het hof gestelde bijzondere voorwaarde betreft niet het gedrag van de veroordeelde.

Advocaat-generaal P.C. Vegter heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel klaagt over de door het hof opgelegde bijzondere voorwaarde.

Het toepasselijke wettelijk kader is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 12.

De toelichting bij de tweede nota van wijziging bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de Wet van 17 november 2011, *Stb.* 2011, 545 (Wet tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht in verband met wijzigingen van regeling van de voorwaardelijke invrijheidstelling) houdt ten aanzien van artikel 14c lid 2 Sr onder meer in:

‘De verplichting om medewerking te verlenen aan huisbezoeken in het kader van het reclasseringstoezicht betekent overigens niet dat daarmee de reclassering bevoegd wordt om de woning van de veroordeelde te betreden zonder dat deze daarmee heeft ingestemd. Een dergelijke bevoegdheid is voorbehouden aan politie en justitie binnen de daarvoor gestelde wettelijke kaders’ (*Kamerstukken II 2010/11, 32319, 8, p. 8*)

Een bijzondere voorwaarde als bedoeld in artikel 14c lid 2 onder 5° (oud) Sr (thans artikel 14c lid 2 onder 14° Sr) dient het gedrag van de veroordeelde te betreffen. Als zodanig kunnen worden aangemerkt voorwaarden die strekken ter bevordering van een goed levensgedrag van de veroordeelde of die een gedraging betreffen waartoe hij uit een oogpunt van maatschappelijke betamelijkheid gehouden moet worden geacht (vgl. HR 26 november 1968, ECLI:NL:HR:1968: AB6079, *NJ* 1970/123).

De door het hof gestelde bijzondere voorwaarde dat ‘de verdachte gedurende de proeftijd zal meewerken aan politieke controles van zijn computer(s) en andere apparatuur waarop afbeeldingen (kunnen) zijn opgeslagen’, is in strijd met genoemde bepaling omdat deze voorwaarde niet voldoet aan de onder 2.4 weergegeven maatstaven.

Daarbij heeft de Hoge Raad mede in aanmerking genomen dat het hof weliswaar kennelijk het oog had op gedrag dat met – kort gezegd – kinderporno verband houdt, maar daartoe niet een voldoende precies gedragsvoorschrift heeft geformuleerd, alsmede dat het toezicht op de naleving van voorwaarden separaat is geregeld en een bijzondere voorwaarde in de zin van artikel 14c lid 2 onder 14°, Sr, niet geacht kan worden gedrag te omvatten dat in feite overeen komt met het meewerken aan door de politie uit te oefenen dwangmiddelen op de veelomvattende en ingrijpende wijze zoals in de onderhavige voorwaarde is geformuleerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte heeft beslist dat het aan de benadeelde partij [benadeelde partij 1] toegewezen bedrag wordt vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 19 oktober 2009.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 23 tot en met 25 moet worden aangenomen dat als gevolg van een kennelijke vergissing in de bestreden uitspraak is vermeld dat het aan de benadeelde partij [benadeelde partij 1] toegewezen bedrag wordt vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 19 oktober 2010, de dag dat het onder 2 bewezenverklaarde feit is gepleegd, in plaats van vanaf 13 november 2010, de dag waarop het onder 1 bewezenverklaarde feit jegens de benadeelde partij is gepleegd. De Hoge Raad zal deze misslag herstellen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, de schadevergoedingsmaatregel daaronder begrepen, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan, verstaat de beslissing omtrent de vordering tot schadevergoeding aldus dat de verdachte is veroordeeld tot betaling aan de benadeelde partij [benadeelde partij 1], namens deze gemachtigde [betrokkene 1], wonende te [plaats], van een bedrag van € 300,00 vermeerderd met de wettelijke rente over dit bedrag vanaf 13 november 2010 tot de dag van de voldoening en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:302

Zaaknummer: 15/00192

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien en E.F. Faase

Advocaten: A.C. Huisman

Wetsartikelen: 14c Sr

RECHTSPRAAK

Zo al moet worden aangenomen dat de rechtbank met haar oordeel dat het klaagschrift gegrond is de juiste maatstaf heeft toegepast, is dat oordeel zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk.

Het middel klaagt dat het oordeel van de rechtbank dat het beklag gegrond is, blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting, althans dat dit oordeel ontoereikend gemotiveerd is.

In geval van een beklag van de beslagene tegen een op de voet van artikel 94 Sv gelegd beslag dient de rechter a. te beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo neen, b. de teruggave van het in beslag genomen voorwerp te gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. Het belang van strafvordering verzet zich tegen teruggave indien het veiligstellen van de belangen waarvoor artikel 94 Sv de inbeslagneming toelaat, het voortduren van het beslag nodig maakt. Dat is bijvoorbeeld het geval wanneer de desbetreffende voorwerpen kunnen dienen om de waarheid aan de dag te brengen – ook in een zaak betreffende een ander dan de klager – of om wederrechtelijk verkregen voordeel aan te tonen. Voorts verzet het door artikel 94 Sv beschermde belang van strafvordering zich tegen teruggave indien niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer van het voorwerp zal bevelen, al dan niet naar aanleiding van een afzonderlijke vordering daartoe als bedoeld in artikel 36b lid 1 onder 4 Sr in verbinding met artikel 552f Sv (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010/654).

Zo al moet worden aangenomen dat de rechtbank in haar onder 2.2 weergegeven overwegingen heeft bedoeld tot uitdrukking te brengen dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring van het geldbedrag zal bevelen, en aldus de juiste maatstaf heeft toegepast, is dat oordeel zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank

Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:249

Zaaknummer: 15/00976

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Wetsartikelen: 94 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel dat het voorschrift vervat in de tweede volzin van artikel 51 Sv ten aanzien van de inleidende dagvaarding en de oproeping voor de nadere terechtzitting in eerste aanleg niet is geschonden, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte het namens de verdachte gevoerde verweer dat het onderzoek in eerste aanleg nietig is wegens schending van artikel 51 Sv, heeft verworpen, althans dat het oordeel van het hof onvoldoende met redenen is omkleed.

Het hof heeft de verdachte ter zake van ‘witwassen’ veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee maanden met aftrek van voorarrest en met verbeurdverklaring van een in beslag genomen geldbedrag van € 25.950. In eerste aanleg had de politierechter de verdachte bij verstek veroordeeld tot diezelfde straffen.

Artikel 51 tweede volzin Sv bepaalt dat van alle stukken die ingevolge dit wetboek ter kennis van de verdachte worden gebracht de raadsman onverwijld afschrift ontvangt, behoudens het bepaalde in artikel 32 lid 2 Sv. Voorts geldt dat indien uit enig in het dossier aanwezig stuk aan de rechter of de andere justitiële autoriteiten kan blijken dat de verdachte voor de desbetreffende aanleg voorzien is van rechtsbijstand door een raadsman, deze raadsman als zodanig behoort te worden erkend (vgl. HR 19 december 2000, ECLI:NL:HR:2000:ZD2182, NJ 2001/161).

Het middel neemt in navolging van het gevoerde verweer tot uitgangspunt dat in eerste aanleg artikel 51 Sv is geschonden op de grond dat is verzuimd een afschrift van de inleidende dagvaarding en van de oproeping voor de nadere terechtzitting in eerste aanleg aan mr. R.V. Hagens te zenden.

Blijkens de vaststellingen van het hof waren de stukken van de beklagprocedure, waaronder het door mr. Hagens ingediende klaagschrift als bedoeld in artikel 52a Sv, niet aanwezig in het dossier dat de politierechter ter beschikking stond bij de behandeling van de onderhavige strafzaak in eerste aanleg. Het hof heeft geoordeeld dat, gelet daarop, het voorschrift vervat in de tweede volzin van artikel 51 Sv ten aanzien van de inleidende dagvaarding en de oproeping

voor de nadere terechtzitting in eerste aanleg niet is geschonden. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:244

Zaaknummer: 14/04219

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 51 Sv

RECHTSPRAAK

De officier van justitie wordt niet-ontvankelijk verklaard in de vervolging, nu blijkt dat de verdachte is overleden.

Het beroep is ingesteld door de verdachte. Namens deze heeft mr. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, bij schriftuur middelen van cassatie voorgesteld.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 29 september 2015, ECLI:NL:HR:2015:2855, bepaald dat de raadsman van de verdachte in de gelegenheid wordt gesteld om binnen acht weken stukken in te zenden waaruit blijkt dat aan de verdachte de verplichting is opgelegd tot deelname aan een alcoholslotprogramma.

De raadsman heeft bij brief van 1 december 2015 medegedeeld dat de verdachte is overleden.

Advocaat-generaal A.J. Machielse heeft bij aanvullende conclusie geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak, behalve voor zover daarbij het vonnis van de politierechter is vernietigd en tot niet-ontvankelijkverklaring van de officier van justitie in de vervolging.

Blijkens een aan de Hoge Raad overgelegd, door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Amsterdam gewaarmerkt afschrift van een akte van de burgerlijke stand van die gemeente is de verdachte op 1 maart 2015 aldaar overleden.

Daarom is volgens artikel 69 Sr in deze zaak het recht tot strafvordering vervallen.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam en de uitspraak van de politierechter in de Rechtbank Amsterdam en verklaart de officier van justitie alsnog niet-ontvankelijk in de vervolging.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:242

Zaaknummer: 14/04781

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.F. Bakker

Wetsartikelen: 69 Sr

RECHTSPRAAK

Nu de rechtbank heeft geoordeeld dat de voortduring van het beslag noodzakelijk is voor het aan de dag brengen van de waarheid, behoefde zij zich niet uit te laten over de door de raadsman van de klagsters aan de orde gestelde (on)mogelijkheid dat de auto's worden verbeurdverklaard.

Het middel klaagt dat de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift een onjuiste maatstaf heeft toegepast.

Nu de rechtbank heeft geoordeeld dat de voortduring van het beslag noodzakelijk is voor het aan de dag brengen van de waarheid, behoefde zij zich – anders dan in de toelichting op het middel lijkt te worden betoogd – niet uit te laten over de door de raadsman van de klagsters aan de orde gestelde (on)mogelijkheid dat de auto's worden verbeurdverklaard.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:250

Zaaknummer: 15/01789

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer zal bevelen is niet onbegrijpelijk voor zover het betrekking heeft op die in beslag genomen voorwerpen. Voor zover het oordeel van de rechtbank betrekking heeft op de iPhone 4 is het niet toereikend gemotiveerd.

De middelen klagen dat de rechtbank de ongegrondverklaring van het beklag, strekkende tot opheffing van het op de voet van artikel 94 Sv gelegde beslag en tot teruggave aan de klager van het in beslag genomen paspoort, de in beslag genomen iPhone 4 en de in beslag genomen iPhone 6, ontoereikend heeft gemotiveerd.

De rechtbank heeft terecht onderzocht of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert. Het oordeel van de rechtbank dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer zal bevelen, aan welk oordeel zij kennelijk ten grondslag heeft gelegd hetgeen door de officier van justitie met betrekking tot het paspoort en de iPhone 6 is aangevoerd, is – ook zonder nadere motivering – niet onbegrijpelijk voor zover het betrekking heeft op die in beslag genomen voorwerpen. Voor zover het oordeel van de rechtbank betrekking heeft op de iPhone 4 is het niet toereikend gemotiveerd.

Het eerste middel, dat het oordeel van de rechtbank met betrekking tot het paspoort betreft, faalt. Het tweede middel faalt eveneens voor zover het klaagt over het oordeel met betrekking tot de iPhone 6. Voor zover het betrekking heeft op de iPhone 4 is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking maar uitsluitend wat betreft de beslissing omtrent voornoemde iPhone 4, wijst de zaak terug naar de Rechtbank Overijssel, zittingsplaats Almelo, opdat de zaak in zoverre op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:245

Zaaknummer: 15/01878

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Advocaten: J.J. Weldam

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van de rechtbank dat artikel 13e lid 1 aanhef en onder c WOTS ‘ziet op mogelijke belangen van derden op de inbeslaggenomen voorwerpen, niet zijnde de beslagenen zelf’ en dat zij ten aanzien van de klager ‘niet ten gronde [treedt] in de vraag of de Italiaanse rechter op juiste gronden de (...) wanverhouding tussen inkomsten en aangetroffen vermogen/goederen heeft aangenomen’ getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel klaagt dat de rechtbank een gevoerd verweer ten onrechte, althans op ontoereikende en/of onbegrijpelijke gronden heeft verworpen.

Het middel komt onder meer op tegen het oordeel van de rechtbank dat artikel 13e lid 1 aanhef en onder c Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnis (hierna: WOTS) te dezen niet van toepassing is. Het voert daartoe aan dat onder ‘belanghebbende’ in de zin van deze bepaling niet alleen de ‘derde-belanghebbende’ moet worden verstaan, maar ook degene onder wie het voorwerp in beslag is genomen.

Het oordeel van de rechtbank dat artikel 13e lid 1 aanhef en onder c WOTS ‘ziet op mogelijke belangen van derden op de inbeslaggenomen voorwerpen, niet zijnde de beslagenen zelf’ en dat zij ten aanzien van de klager ‘niet ten gronde [treedt] in de vraag of de Italiaanse rechter op juiste gronden de (...) wanverhouding tussen inkomsten en aangetroffen vermogen/goederen heeft aangenomen’ getuigt – mede gelet op de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis – niet van een onjuiste rechtsopvatting. Dit oordeel is, mede in aanmerking genomen de summere aard van het door de rechtbank te verrichten onderzoek, ook niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. In zoverre is het middel tevergeefs voorgesteld.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.2 tot en met 4.6 kan het middel ook voor het overige niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:246

Zaaknummer: 14/05709

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.L.J. van Strien

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 552a Sv en 13 WOTS

RECHTSPRAAK

De bewijsvoering van het hof biedt onvoldoende grond voor diens oordeel dat verdachte zo nauw en bewust met een ander heeft samengewerkt dat, zoals is bewezenverklaard, sprake is van tezamen en in vereniging met een ander bewerken en verwerken van hennep.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het in de zaak met parketnummer 16/601353-09 ten laste gelegde ‘medeplegen’ niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

In zijn arrest van 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474 heeft de Hoge Raad enige algemene overwegingen over het medeplegen gegeven, in het bijzonder gericht op de afbakening tussen medeplegen en medeplichtigheid en meer in het bijzonder met het oog op gevallen waarin het medeplegen niet bestaat in gezamenlijke uitvoering. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is slechts gerechtvaardigd als de bewezenverklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage aan het delict van de verdachte van voldoende gewicht is.

Indien het ten laste gelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, maar uit gedragingen die met medeplichtigheid in verband plegen te worden gebracht (zoals het verstrekken van inlichtingen, op de uitkijk staan, helpen bij de vlucht), rust op de rechter de taak om in het geval dat hij toch tot een bewezenverklaring van het medeplegen komt, in de bewijsvoering – dus in de bewijsmiddelen en zo nodig in een afzonderlijke bewijsoverweging – dat medeplegen nauwkeurig te motiveren. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip.

De bewijsvoering van het hof biedt onvoldoende grond voor diens oordeel dat de verdachte zo nauw en bewust met een ander heeft samengewerkt dat, zoals is bewezenverklaard, sprake is van tezamen en in vereniging met een ander bewerken en verwerken van hennep. Ten aanzien van verdachtes rol daarbij kan uit de bewijsvoering niet meer worden afgeleid dan dat

hij in dat verband ervan op de hoogte was dat de medeverdachte [medeverdachte 2] de hennep bewerkte en verwerkte in het door de verdachte gehuurde pand van het autobedrijf, van welk bedrijf de verdachte tezamen met [medeverdachte 2] vennoot was.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het in de zaak met parketnummer 16/601353-09 ten laste gelegde alsmede de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:243

Zaaknummer: 14/05633

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 3 OW en 47 Sr

RECHTSPRAAK

De verdachte wordt niet-ontvankelijk verklaard in zijn cassatieberoep, nu geen schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:209

Zaaknummer: 15/00423

Rechters: W.A.M. van Schendel, J. de Hullu en H.A.G. Splinter-van Kan

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klachten over uitlokking.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de door de verdachte verstrekte gegevens kunnen worden aangemerkt als ‘inlichtingen’ als bedoeld in artikel 47 lid 1 onder 2 Sr.

Onder inlichtingen als bedoeld in artikel 47 lid 1 onder 2 Sr zijn begrepen mededelingen van feitelijke aard die van belang zijn met het oog op het te plegen delict, in die zin dat deze geschikt zijn om in de omstandigheden van het geval te bewerkstelligen dat het delict wordt gepleegd (vgl. HR 27 februari 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB0260, NJ 2001/308).

Het hof heeft met inachtneming van hetgeen onder 3.2 is vooropgesteld, geoordeeld dat de door de verdachte verstrekte gegevens over de personen over wie hij nadere informatie wenste te verkrijgen, als inlichtingen in de zin van artikel 47 lid 1 onder 2 Sr kunnen worden aangemerkt. Dit oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is ook niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft geoordeeld dat sprake is van uitlokking, omdat [betrokkene 1] uit zichzelf had aangeboden informatie te verstrekken.

Een zekere bereidheid in algemene zin tot het plegen van – mogelijk soortgelijke – strafbare feiten bij degene die zou zijn uitgelokt, staat aan uitlokking niet in de weg, omdat het er bij uitlokking om gaat dat de uitgelokte door de uitlokker met gebruikmaking van één of meer uitlokkingsmiddelen wordt aangezet tot het plegen van een specifiek strafbaar feit (vgl. HR 13 mei 1975, ECLI:NL:HR:1975:AB4660, NJ 1975/386).

Het oordeel van het hof dat de omstandigheid dat [betrokkene 1] in een eerder stadium in algemene zin te kennen had gegeven open te staan voor informatieverzoeken, aan de ten laste gelegde uitlokkingen niet af doet, geeft derhalve niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting, terwijl het evenmin onbegrijpelijk is.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:223

Zaaknummer: 14/05083

Rechters: W.A.M. van Schendel, J. de Hullu en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Voltooide diefstal of poging tot gekwalificeerde diefstal?

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de aan de verdachte verweten gedragingen kunnen worden aangemerkt als een voltooid ‘wegnemen’ in de zin van artikel 310 Sr. Volgens de toelichting op het middel is hier sprake van een poging tot gekwalificeerde diefstal.

Voor een veroordeling ter zake van diefstal van een aan een ander toebehorend goed – een en ander als bedoeld in artikel 310 Sr – is onder meer vereist dat de dader zich een zodanige feitelijke heerschappij over dat goed heeft verschaft dan wel dit zodanig aan de feitelijke heerschappij van de rechthebbende heeft onttrokken dat de wegneming van het goed als voltooid kan gelden. Of daarvan sprake is, is mede afhankelijk van waarderings van feitelijke aard die in cassatie slechts in beperkte mate kunnen worden getoetst (vgl. HR 22 maart 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP2627, *NJ* 2013/159).

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte samen met een ander in de winkel Intertoys een doos met daarin een looptrainer heeft gepakt, deze heeft meegenomen naar de andere kant van de winkel, aldaar de looptrainer uit de verpakking heeft gehaald en vervolgens heimelijk een Playstation in die lege doos heeft gestopt. Het oordeel van het hof dat de verdachte aldus samen met een ander deze Playstation zodanig aan de feitelijke heerschappij van de rechthebbende heeft onttrokken dat de wegneming daarvan – in de zin van artikel 310 Sr – was voltooid, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel is derhalve tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:206

Zaaknummer: 14/04774

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: A.C. Vingerling

Wetsartikelen: 310 Sr en 311 Sr

RECHTSPRAAK

De verdachte wordt niet-ontvankelijk verklaard in zijn cassatieberoep, nu geen schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:210

Zaaknummer: 15/02657

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat het verzoek twee getuigen te horen heeft afgewezen omdat het dit verzoek onvoldoende gemotiveerd achtte en omdat ook overigens de noodzaak daartoe niet was gebleken, is niet onbegrijpelijk.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot het horen van [getuige 1] en [getuige 2] als getuigen.

Het hof heeft het ter terechtzitting in hoger beroep gedane verzoek [getuige 1] en [getuige 2] als getuigen te horen afgewezen omdat het dit verzoek onvoldoende gemotiveerd achtte en omdat ook overigens de noodzaak daartoe niet was gebleken. Mede in aanmerking genomen hetgeen door de verdediging aan dat verzoek ten grondslag is gelegd, zoals weergegeven in 2.2.4, is dat oordeel niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:224

Zaaknummer: 14/05671

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: R.B. Schmidt

Wetsartikelen: 263 Sv

RECHTSPRAAK

Hoge Raad ambtshalve: middelen zonder ‘therapeutische’ werking kunnen niet worden gekwalificeerd als geneesmiddel.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn uitspraak van 10 juli 2014 (C-358/13 en C-181/14, ECLI:EU:C:2014:2060) in de zaken *Markus D. en G.*, dat is gewezen na het bestreden arrest van 21 januari 2014, met betrekking tot het begrip ‘geneesmiddel’ in artikel 1 punt 2 sub b van Richtlijn 2001/83/EG, zoals onder 2.3.3 is weergegeven, voor recht verklaard:

‘Artikel 1, punt 2, sub b, van richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik, zoals gewijzigd bij richtlijn 2004/27/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004, moet aldus worden uitgelegd dat daaronder niet vallen substanties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, waarvan de effecten beperkt zijn tot louter een wijziging van de fysiologische functies, zonder dat zij direct of indirect een gunstige invloed kunnen hebben op de menselijke gezondheid, en die alleen maar worden geconsumeerd om een roes op te wekken en bij consumptie schadelijk zijn voor de menselijke gezondheid.’

In het licht van voornoemde uitspraak van het Hof van Justitie en op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 11 en 13 behoeft het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel van het hof dat ten aanzien van de in de bewezenverklaring van de feiten 1, 2 en 3 genoemde stof mCPP (meta-chlorophenylpiperazine) sprake is van een geneesmiddel als bedoeld in artikel 1 lid 1 onder b Geneesmiddelenwet, nadere motivering. De Hoge Raad ziet daarin aanleiding de bestreden uitspraak te vernietigen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak – voor zover aan zijn oordeel onderworpen – en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, Economische Kamer, opdat de zaak wat betreft het onder 1, 2 en 3 ten laste gelegde op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:218

Zaaknummer: 14/00728

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: R.J. Baumgardt

RECHTSPRAAK

De stukken bieden voldoende grond voor het ernstige vermoeden dat namens de verdachte een schriftuur houdende grieven is ingediend, zodat de zaak wordt teruggewezen.

Het middel keert zich tegen 's hofs niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het ingestelde hoger beroep.

Het hof heeft mede op de grond dat door de verdachte geen schriftuur houdende grieven is ingediend, de verdachte op de voet van artikel 416 lid 2 Sv niet-ontvankelijk verklaard in het ingestelde hoger beroep. De inhoud van de onder 2.3 vermelde stukken biedt echter voldoende grond voor het ernstige vermoeden dat namens de verdachte een schriftuur houdende grieven is ingediend. Op grond hiervan moet in cassatie ervan worden uitgegaan dat een dergelijke schriftuur wel is ingediend.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:205

Zaaknummer: 15/01587

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: S. Ben Tarraf

Wetsartikelen: 416 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klachten over de kwalificatie van mCPP, efedrine en pseudo-efedrine.

Het middel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de in de bewezenverklaring onder 1, 2, 6 en 8 vermelde stof mCPP (meta-chlorophenylpiperazine) en de in de bewezenverklaring onder 10 vermelde stof efedrine geneesmiddelen zijn als bedoeld in artikel 1 lid 1 onder b Geneesmiddelenwet.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn uitspraak van 10 juli 2014 (C-358/13 en C-181/14, ECLI:EU:C:2014:2060) in de zaken *Markus D. en G.*, dat is gewezen na het bestreden arrest van 21 januari 2014, met betrekking tot het begrip ‘geneesmiddel’ in artikel 1 punt 2 sub b van Richtlijn 2001/83/EG, zoals onder 2.4.3 is weergegeven, voor recht verklaard:

‘Artikel 1, punt 2, sub b, van richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik, zoals gewijzigd bij richtlijn 2004/27/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004, moet aldus worden uitgelegd dat daaronder niet vallen substanties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, waarvan de effecten beperkt zijn tot louter een wijziging van de fysiologische functies, zonder dat zij direct of indirect een gunstige invloed kunnen hebben op de menselijke gezondheid, en die alleen maar worden geconsumeerd om een roes op te wekken en bij consumptie schadelijk zijn voor de menselijke gezondheid.’

In het licht van voornoemde uitspraak van het Hof van Justitie en op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 13 behoeft het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel van het hof dat ten aanzien van de in de bewezenverklaring van de feiten 1, 2, 6 en 8 genoemde stof mCPP (meta-chlorophenylpiperazine) en ten aanzien van de in de bewezenverklaring van feit 10 genoemde stof efedrine sprake is van een geneesmiddel als bedoeld in artikel 1 lid 1 onder b Geneesmiddelenwet, nadere motivering.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

Het middel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de in de bewezenverklaring onder 11 vermelde stof pseudo-efedrine ‘een geregistreerde stof van categorie 1 van bijlage 1 van de Verordening nr. 273/2004 van het Europees Parlement’ in verbinding met artikel 2 aanhef en onder a Wet voorkoming misbruik chemicaliën is.

Ten laste van de verdachte is onder 11 bewezenverklaard dat:

‘hij, als marktdeelnemer, op 2 juli 2009 te Delft, opzettelijk, een geregistreerde stof van categorie 1 van bijlage 1 van de Verordening nr 273/2004 van het Europees Parlement, te weten pseudo-efedrine en piperonal, zonder een door de bevoegde instanties afgegeven vergunning, in zijn bezit heeft gehad.’

Op de grond die is vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 22 is het middel, voor zover het hierover klaagt, terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1, 2, 6, 8, 10 en 11 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, Economische Kamer, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:219

Zaaknummer: 14/00925

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: Th.J. Kelder

RECHTSPRAAK

De stukken bieden voldoende grond voor het ernstige vermoeden dat namens de verdachte een schriftuur houdende grieven is ingediend, zodat de zaak wordt teruggewezen.

Het middel keert zich tegen 's hofs niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het ingestelde hoger beroep.

Het hof heeft mede op de grond dat door de verdachte geen schriftuur houdende grieven is ingediend, de verdachte op de voet van artikel 416 lid 2 Sv niet-ontvankelijk verklaard in het ingestelde hoger beroep. De inhoud van de onder 2.3 vermelde stukken biedt echter voldoende grond voor het ernstige vermoeden dat namens de verdachte een schriftuur houdende grieven is ingediend. Op grond hiervan moet in cassatie ervan worden uitgegaan dat een dergelijke schriftuur wel is ingediend.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:207

Zaaknummer: 14/05026

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: G.W.L.A.M. Koppen

Wetsartikelen: 416 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklachten diefstal met geweld en heling.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring onder 1 niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Blijkens hetgeen onder 2.2 is weergegeven, heeft het hof de bewezenverklaring onder 1 wat betreft de betrokkenheid van de verdachte als ‘medepleger’ van de diefstal met braak van een vitrine doen steunen op de aanwezigheid van bloed van de verdachte op de *buddyseat* van de bij de overval gebruikte scooter en in de tas waarin de buit werd vervoerd. Met betrekking tot de betekenis van deze bloedsporen voor de betrokkenheid van de verdachte heeft het hof blijkens hetgeen onder 2.3 is weergegeven niet meer overwogen dan dat het ‘niet ondenkbaar’ is dat de verdachte zichzelf bij die diefstal heeft verwond. Dat het hof het door de verdediging aangevoerde alternatieve scenario voor de aanwezigheid van dat bloed heeft verworpen, maakt nog niet dat daarmee toereikend is gemotiveerd dat het bloed van de verdachte in de tas is aangetroffen als gevolg van een door hem bij de inbraak opgelopen verwonding.

Aldus is de bewezenverklaring in zoverre onvoldoende naar de eis der wet met redenen omkleed.

De klacht slaagt.

Het middel klaagt dat de bewijsvoering niet redengevend is voor het onder 2 bewezenverklaarde feit, te weten dat de verdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de motorfiets wist dat het een door misdrijf verkregen goed betrof.

Het middel slaagt. De omstandigheid dat, zoals het hof heeft overwogen, de verdachte op het moment van het gebruiken van de scooter ten minste voorwaardelijk opzet heeft gehad op heling van de scooter zegt immers nog niets over de wetenschap van de verdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de scooter.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:214

Zaaknummer: 15/01130

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 312 Sr en 416 Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herstelt de kennelijke misslag van de rechtbank ten aanzien van de ingangsdatum van de wettelijke rente.

Advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot – samengevat – vernietiging van de beslissing op de vorderingen van de benadeelde partijen [betrokkene 1] en [betrokkene 2] alsook de beslissing tot de oplegging van de hen betreffende maatregelen tot schadevergoeding, doch uitsluitend voor zover daarbij is verzuimd de vergoeding van de wettelijke rente toe te kennen met ingang van de dag waarop de schade is ingetreden en tot terugwijzing van de zaak naar het hof teneinde in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte heeft bepaald dat het toegewezen bedrag van de vorderingen van de benadeelde partijen [betrokkene 1] en [betrokkene 2] en de schadevergoedingsmaatregelen die aan de verdachte ten behoeve van [betrokkene 1] en [betrokkene 2] zijn opgelegd, vermeerderd dienen te worden met de wettelijke rente vanaf respectievelijk 13 december 2010 en 21 maart 2009. Daartoe is aangevoerd dat die vorderingen (gedeeltelijk) betrekking hebben op schades die pas op een later moment zijn ontstaan.

Blijkens de processen-verbaal van de terechtzittingen in hoger beroep is aldaar noch door de verdachte noch door zijn raadsman aangevoerd dat een gedeelte van de schade waarvan door de benadeelde partijen vergoeding wordt gevorderd, is ingetreden op een later moment dan de data die door de rechtbank zijn vastgesteld als ingangsdatum van de wettelijke rente. Zo een verweer kan niet voor het eerst in cassatie worden gevoerd, aangezien de beoordeling daarvan een onderzoek van feitelijke aard zou vergen. Ook bij het opleggen van de schadevergoedingsmaatregel kon het hof ervan uitgaan dat de door [betrokkene 1] en [betrokkene 2] geleden schade is ingetreden op de data die door de rechtbank – in hoger beroep niet bestreden – als ingangsdata voor de wettelijke rente zijn vastgesteld.

Het middel is in zoverre tevergeefs voorgesteld.

Gelet op de onder 3.2.1 weergegeven overwegingen van het hof en de onder 3.2.2 weergegeven overwegingen van de rechtbank is kennelijk als gevolg van een misslag met betrekking tot de

vordering van [betrokkene 2] de ingangsdatum van de wettelijke rente niet op 21 maart 2011 maar op 21 maart 2009 bepaald. De Hoge Raad zal deze misslag herstellen.

De Hoge Raad verstaat het dictum in de bestreden uitspraak aldus dat (i) het aan de benadeelde partij [betrokkene 2] toegekende bedrag aan schadevergoeding van € 1033,90 wordt vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 21 maart 2011 tot de dag der algehele voldoening, (ii) de verplichting tot betaling aan de Staat ten behoeve van [betrokkene 2] van € 1033,90 wordt vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 21 maart 2011 tot de dag der algehele voldoening en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:203

Zaaknummer: 14/03929

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: B.P. de Boer

RECHTSPRAAK

Hoge Raad ambtshalve: middelen zonder ‘therapeutische’ werking kunnen niet worden gekwalificeerd als geneesmiddel.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn uitspraak van 10 juli 2014 (C-358/13 en C-181/14, ECLI:EU:C:2014:2060) in de zaken *Markus D. en G.*, dat is gewezen na het bestreden arrest van 21 januari 2014, met betrekking tot het begrip ‘geneesmiddel’ in artikel 1 punt 2 sub b van Richtlijn 2001/83/EG, zoals onder 3.3.3 is weergegeven, voor recht verklaard:

‘Artikel 1, punt 2, sub b, van richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik, zoals gewijzigd bij richtlijn 2004/27/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004, moet aldus worden uitgelegd dat daaronder niet vallen substanties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, waarvan de effecten beperkt zijn tot louter een wijziging van de fysiologische functies, zonder dat zij direct of indirect een gunstige invloed kunnen hebben op de menselijke gezondheid, en die alleen maar worden geconsumeerd om een roes op te wekken en bij consumptie schadelijk zijn voor de menselijke gezondheid.’

In het licht van voornoemde uitspraak van het Hof van Justitie en op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 11 en 12 behoeft het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel van het hof dat ten aanzien van de in de bewezenverklaring van de feiten 1, 2, 4 en 5 genoemde stoffen sprake is van geneesmiddelen als bedoeld in artikel 1 lid 1 onder b Geneesmiddelenwet, nadere motivering. De Hoge Raad ziet daarin aanleiding de bestreden uitspraak in zoverre te vernietigen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1, 2, 4 en 5 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, Economische Kamer, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:217

Zaaknummer: 14/00482

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: M. van Stratum

RECHTSPRAAK

Hoge Raad ambtshalve: middelen zonder ‘therapeutische’ werking kunnen niet worden gekwalificeerd als geneesmiddel.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn uitspraak van 10 juli 2014 (C-358/13 en C-181/14, ECLI:EU:C:2014:2060) in de zaken *Markus D. en G.*, dat is gewezen na het bestreden arrest van 21 januari 2014, met betrekking tot het begrip ‘geneesmiddel’ in artikel 1 punt 2 sub b van Richtlijn 2001/83/EG, zoals onder 3.3.3 is weergegeven, voor recht verklaard:

‘Artikel 1, punt 2, sub b, van richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik, zoals gewijzigd bij richtlijn 2004/27/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004, moet aldus worden uitgelegd dat daaronder niet vallen substanties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, waarvan de effecten beperkt zijn tot louter een wijziging van de fysiologische functies, zonder dat zij direct of indirect een gunstige invloed kunnen hebben op de menselijke gezondheid, en die alleen maar worden geconsumeerd om een roes op te wekken en bij consumptie schadelijk zijn voor de menselijke gezondheid.’

In het licht van voornoemde uitspraak van het Hof van Justitie en op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 13 en 14 behoeft het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel van het hof dat ten aanzien van de in de bewezenverklaring van de feiten 1, 5 en 6 genoemde stoffen sprake is van geneesmiddelen als bedoeld in artikel 1 lid 1 onder b Geneesmiddelenwet, nadere motivering. De Hoge Raad ziet daarin aanleiding de bestreden uitspraak in zoverre te vernietigen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak – voor zover aan zijn oordeel onderworpen – maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1, 5 en 6 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, Economische Kamer, opdat de zaak wat betreft het onder 1 subsidiair, 5 subsidiair en 6 subsidiair ten laste gelegde op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:220

Zaaknummer: 14/03611

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: I. van Straalen en M.J.N. Vermeij